

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Circus Maximus

Citation: Drachmann, Holger: "Circus Maximus", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 183. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid55753/facsimile.pdf> (tilgået 27. november 2021)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Lad Dig ej af Larm bedrage,
Ej af Anatemers Torden;
Fri er Jorden,
Rig og stor,
Vi dens Børn og den vor Mo'r.

Her er Plads for hver, som tror
Paa sin Ret i Skabningskæden,
Ej Slaraffenlandets Eden
Under yppigt Palmeflor,
Heller ikke Helvedsheden,
Hvor de gule Tidsler gror,
Men et Liv i Arbejd, Beden;
Og vor Bøn skal være den:

Moder, styrk os; lad os Mænd
Føre Ploven gennem Furen

I den Lov, som Alnaturen
Lærer i sit simple Sprog.
Lad vor Kvinde, mild og klog,
Hælvten i vor Gerning virke;
Lad saa hver sin egen Kirke
Bygge, hvor han ønsker den.

Det gaar frem, og ej tilbage.
Vejens Maa! blev ikke afsat,
Sidste Mand er end ej gravsat,
Slægtens Lov er frem at drage,
Aldrig, bitter, se tilbage,
Aldrig frygte Skyens Torden.
Vor er Jorden,
Her vi bor;
Fred med Huset, Fred paa Jord!

TIDSBILLEDER OG KARAKTERISTIKER

Circus maximus.

Tys! — det var Tubæns Lyd. —

Et Virvar af Latter og Snakken og Skænden,
Af Pegen og Vinken og Raaben og Renden,
Slængkysses Senden
Med romerske Haandfladers lynsnare Venden;
Den uhyre Summen, som Bikuben rummer
Fra Gulv og til Top:
Alt hører op,
Og den store Circus forstummer.

Kun i det fjerne, højest foroven,
Drøner en Larm, som naar Middelhavsvoen
Væltet sin Nakke for Skummet befriet.
Det er *plebs*, Proletarernes Tros,
Som slaas
Om Pladserne paa Galleriet.

De kom, de Tusinders Skare, her hid,
 I Toga og Kappe, med Bræmmer og Snorer,
 Salvede, glinsende Senatorer,
 Ædiler og Præster og struttende Riddere,
 Samt alle Klienterne og saa videre.
 Somme med Haaret opsat i Løkker,
 Skaldede nogle, nogle paa Sokker,
 Væved' af Guldtraad og Ædelsten,
 Og øverst Pøblen med bare Ben.

De kom, de ærbare romerske Kvinder;
 Kun faa i Tallet. De sidde tilbage
 Og tænke paa Republikens Dage.
 Bænket langs Podiet sidder en Krans
 I lange Geledder
 Af skønne, frisered' og pynted' til Dans,
 En Række af udsøgte Yndigheder,
 Med sværtede Øjne og malede Kinder,
 Blomsten af Blomsterne, som er til Fals.
 Ved Siden, dækket af Lin til Hals,
 De kridhvide Vestalinder. —

De kom for at se paa et Skuespil,
 Men et, hvori det gaar drabeligt til,
 Et Stykke, hvori man kan faa sig en Rus
 — Oven paa Middag og Sus og Dus
 Og Bægrenes Klang og Nattens Tummel —
 I Blod og i Støv og i Vognenes Rummel.
 Terents han morer dem ikke længer,
 De lider alle af Overmættelse;
 Hvem bryder sig vel om en græsk Oversættelse?
 Æskylos er dem for tung i Kroppen
 Og byder dem kun en Kulisse-Død.
 Nej: hop! skal det gaa, paa de højeste Gænger,
 Scenen skal farves blussende rød;
 Pirring! er Raabet fra Gulvet til Toppen;
 Det parrer sig godt med: Billetter og Brød!

Og Kejseren — Kejseren selv er til Stede
 Og smiler doven til Folkets Glæde
 Og skeler imellem til dem, der støjer;
 Han véd, at hans Trone er bygget paa Løjer;
 Saa længe der gøgles og Folket er med,
 Saa længe staar Tronen trygt paa sit Sted. —

Og Kejseren læner sig frem paa sit Sæde
 Og sender mod Carcernes Aabning et Blik;
 Det fanges fra alle Bænke og Hynder.
 Et Nik.
 Og Tubaen lyder, og Legen begynder.

Saa suse de ind i den cirklede Ring
 Fra den mørke Baas med et Mestersving
 Med Hallo og Hop, med løftede Liner,
 Svøben i Luften, hoverende Miner.
 Firspandet snøfter, Linerne strammes,
 Lænder og Nakker af Slagene rammes,
 Benene ret i Luften ud,
 Og Kusken oprejst og stolt som en Gud.

Rundt i Arenen. Slagene hagler
 Ned over Ører, ind over Skagler;
 Kusken strakt over Vognsmækken frem,
 Hans Øje ruller, spændt er hvert Lem;
 Fraade om Munden af alle de Skrig,
 Sved over Panden og bleg som et Lig.

Nu skal der drejes om Meter-Søjlerne,
 Armen er krummet, han samler Tøjlerne,
 Kaster et Lynblik til Siden og ser
 Det nærmeste Firspand ganske nær.
 Han hører Kusken, — og Stemmen er hæs:
 Ja, hvæs
 Du kun saa meget, Du lyster;
 Der er tusind Talenter paa Løbet sat,
 Tror Du, din skabede Tigerkat,
 Du kører om Kap med en Kryster?
 Er kun af os to, Du eller jeg;
 Og Cæsar han holder paa *mig!*

Saa skærer han ind i den andens Vej.
 Hej, var der noget, som sprang?
 Han hører bag sig et hvinende Skrig,
 Han véd, det er Kusken, som snubler.
 Han vender sig ikke. Men næste Gang
 Kører han over et lemlæstet Lig.
 Og Circus maximus jubler.